

SZÉCSÉNYI HIRLAP

MEGJELENIK MINDEN PÉNTEKEN.

ELŐFIZETESI ÁR:

Egész vve 8 korona. — Fél vve 4 korona

Égyed évre 2 korona

Egyes szám ára 16 fillér

Előfizetések a kiadóhivatalba küldendők.

Szerkesztőség és kiadóhivatal, Rákóczi-út 565.

Kiadótulajdonos:

GLATTSTEIN ADOLF.

ELŐFIZETESI PÉNZEK,

reklamáción s hirdetések a kiadóhivatalhoz
letételek

Nyitási költségek soronként 50 fillér

Hirdetések egyezség szerint.

Tavaszi fagy és a borárok.

Ezt az aktuális, időszerű cikkel olvasóink szíves figyelmébe különösen ajánljuk.

Szomorú az a híradás, mely jelenti, hogy az áprilisi fagy, kivéve Tokaj-hegyalját és Erdélyt, részben egészen, részben tönkretette az idel szőlőtermést. Néhol valóban igen szomorú lesz a szüret. Ennek következtében, az első hírekre pl. Sopronban, 10 koronával emelkedett a bor ára.

Rá is fér ez az áremelkedés a termelők-re, csak ne olyan katasztrófális alkalomból történék. Mikor más mezőgazdasági terményeknek és az iparcikkeknek ára oly nagy emelkedést mutat, úgyszólván egyedül a bor az, amelynek ára nemcsak nem tartott lépést a minden más téren tapasztalható áremelkedéssel, sőt e tekintetben — talán az utolsó két kedvezőbb évtől eltekintve — sok helyen egyáltalában nem is tapasztalható javulás a filoxera előtti állapothoz képest.

Ez annál szomorúbb és annál súlyosabban érinti szőlőgazdáinkat, mert a szőlő felújítás igen nagy befektetésekkel jár és fáradságos munkájukba kerül, mert továbbá a szőlő rendes évi művelési költségei is egyre fokozódnak. Köztudomásu dolog, hogy ma kétszer, sőt háromszor annyiba kerül egy

hold szőlő rendes megmunkálása, mint 15, 20 évvel ezelőtt s a kiadások így telmes emelkedését nem tudja ellensúlyozni szőlőgazda borának jobb áron való értékesítésével. Különösen a finomabb borokat lehetetlen oly áron eladni, amelyet azok tényleg megérnek.

Ennek dacára, a bor, mikor a fogyasztó közönséghez kerül — a közvetítők révén — annyira megdrágul, hogy a fogyasztó még a silány minőségű bort is drágán kénytelen megfizetni.

A borértékesítés kérdésével tehát behatóan kell foglalkoznunk és oda kell törekednünk, hogy olyan megoldást találjunk, amely mellett természetesen az üzleti tisztesség feltétlen megóvásával — mind a termelő, mind a kereskedő megtalálja számítását s a fogyasztó közönség megfelelő áron tiszta, egész s:ges jó borhoz juthasson.

A hazai szőlő és borkereskedelem terén most ez a legfontosabb feladat, amelynek megváltása érdekében valamennyi érdekelt tényezőnek, a kormánynak, a termelőknek, kereskedőknek és a fogyasztó közönségnek válva kell közreműködniük.

A legutolsó években mindenesetre határozott javulás tapasztalható. Köztudomásu dolog, az utolsó két évben lényegesen emelkedett a bor ára s hogy az áremelkedés még nagyobb nem volt, annak jórészt maguk a

termelők voltak az okai, még a szüret előtt — olcsón eladni termésüket.

Mindezekből a statisztikailag behizonyított tényekből tehát megállapítható az, hogy az új bortörvény szigorú rendelkezésének üdvös hajtása a borárok emelkedése és a borkivitel növekvése útján már is érezhető. — Egyszermind megállapíthatjuk azt is, hogy nem volt igazuk azoknak, akik az új bortörvény megalkotását károsnak vélték.

A tények bizonyítanak. Ha a bortörvény életbelépte óta emelkedtek a borárok és emelkedett a borkivitel, miben nyilvánult bái a bortörvény káros hatása? Erről ma már komolyan beszélni sem lehet.

Gróf Sertényi Béla földművelésügyi miniszter legutóbbi költségvetési beszédében kijelentette, hogy a bortörvényt csendben, de szigorúan végre fogja hajtani s a tervbe vett állami közpincének létesítésével erőyes akciót indít az okszzerű borkereskedelem terjesztésére és a borkivitel előmozdítására. Mindezt csak helyesen lehet.

A földművelésügyi miniszter által az ellenőrzés gyakorlására kinevezett pinczefelügyelők már is serényen működnek.

A törvényhatóságok közigazgatási közegei is teljesítsék lelkiismeretesen a bortörvényben, a végrehajtás körül előírt teendőket. Támogassák őket abban a borkereskedők, borkereskedők és a fogyasztó közönség is s

TÁRCZA.

A „Fräulein“.

(Egy kis leány naplójából)

Írta: Lantos Mikály.

Engem Ilonkának hívnak és azért írok naplót, mert már tíz éves elmúltam. A Böske, aki már tizenegy éves, azt mondja, hogy napló nélkül az élet olyan, mint a sóatlan kenyér. — Ezt ugyan én nem értem, de azt tudom, hogy a sóatlan kenyér nagyon rossz és ha valami sóatlan, a papa mindig „Mikor én még legény voltam, nótát dudolja. —

Ma különben nevezetes napom van. — Érzem, hogy valami rendkívüli történt. — Ugy volt, a papa azt mondta a mamának, hogy maholnap már nagy lány lesz ez a kis csacskó (ez én vagyok) és még semmit sem tud, amit egy modern lánynak tudnia kell. — Azután tovább beszélgettek, engem meg kiküldtek, de én hallgatóztam és a mama azt mondta, hogy nevelőnőt fogadunk, aki németül tud, meg zongorázik, sétál és én nagyon örültem, hogy modern lány leszek. —

Mindjárt elszaladtam a Böskehez, aki a legjobb barátom, de azért csunya, meg vörös

haja van és mindenki kineveti, mert szörnyen afficiál és megmondtam neki, hogy zongorázni fogok tanulni, meg németül is de azt nem mondtam, hogy naplót írok, mert a Böske irigy, meg henceg is, mert neki van egy aranyfoga, nekem meg nincs, de nekem meg van egy szemölcs az államon, amire azt mondta a Zábor Feri hogy szeretné megcsókolni. — A Böske irigykedett és, azt mondta, hogy biztosan vénkisasszonyt kapsz, aki pápaszemet hord és mindig vexál és én sírtam, mert én nem engedem magamat vexálni és ezt megmondtam a mamának is, aki nevetett és azt mondta, hogy én csacsi vagyok. — (Nem tudom, hogy szabad-e a naplóba azt írni, hogy csacsi, de majd megkérdezem a Bösketől és ha nem szabad, kiradírozom.)

A papa elutazott, mert a papának gyára van és sokat utazik. — A nevelőnő még nincs itt, de ezen a héten jön és a mama azt mondja, hogy nem hord pápaszemet és fiatal és már az egész város tudja, és én megharagudtam a Mend Pistával, mert ő csak második gimnazista, a Böske meg irigykedik, hogy nem vénlányt kapok és a mamája panaszkodik, hogy franciául akar tanulni.

Holnap jön nevelőnő és a mama azt mondta, hogy úgy kell szólítani: „Fräulein“ (stenem!) olyan nehéz szó. — Fräulein! Fräulein! Egész nap mindig ezt mondom magamba. —

Olyan kíváncsi vagyok már rá. — Ugy szeretném tudni, hogy milyen? Szőke, barna, vagy fekete? Csak vörös ne legyen, mert az csunya és a Böske haragszik, ha azt mondják, hogy a vörös csunya. —

Megjött. — És szép, nagyon szép és fiatal, meg szőke haja van és az arca olyan, mint a vica babáknak. — Kék szeme van és nagyon kicsi szája, de nem mosolyog és nem nevel és nagyon szomorú. —

Megsimogatta a bajamat, megcsókolta és azt kérdezte, hogy fogsz-e engem szeretni és én nagyon fogom szeretni, mert azt is mondta, hogy ő nagyon szereti az ilyen aranyos babákat és a Böske migrént kapott, mert neki nem mondta hogy aranyos baba.

Aztán kérdeztem, hogy miért szomorú és arra kicsit mosolygott, de az is szomorú és én olyan kíváncsi vagyok, hogy miért olyan szomorú.

használják ki a folyó évben már megnyitott állami közpincék előnyeit. Am a borárok agasát a gazdák is okozzák.

Annak gazdák, akik nem is szüretteliek a tőkén adták el a termést, mint a legrosszabb üzlet szokott lenni a tere. Az is nagy hiba, hogy a termelők nem gondoskodnak előre hordóról; szüretkor pedig, amint ezt különösen egy nagyobb termés esetén, pl. 1908-ban láttuk, egyáltalában nem kapnak már hordót és így teljesen kiszolgáltatják magukat a vevőknek, kénytelenek lévén bármily potlom áron elvesztegetni a termést.

A borárok emelkedése mellett egy másik igen örvendetesen konstatálható tény az, hogy borkivételünk az utolsó három évben igen erősen fellendült. Feltűnő jelenség, hogy a borkivétel lényeges emelkedése összekapcsolódik az új borkivétel életeleptével. Ezeket az örömkeltő jelenségeket értéke szerint figyelnie kell még azoknak is, kiknek ez évben a szüretje gyengébb lesz a fagy következtében. Sőt nekik leginkább!

Heti posta.

Schwarz Gizella is pihen már ott, ahonnan nincs visszatérés:

a temető rögei közt.

Lesz még róla egyszer szóbeszéd, majd ha gyilkosát átveszi a földi igazságszolgáltatás szigorú keze, aztán már csak ottliron fogják emlegetni, az apa, az anya, a négy pöttöm gyerek.

Hová lett a Gizike? . . .

majd Karácsonykor, mikor az Úr Jézus meghozza a sok csecse-becsét,

szegény Gizikének már nem fog hozni.

De keserves is lesz.

Soha ilyen temetést még nem láttam.

Tízezer asszony, ötezer gyerek ott zokogott búra hajlott fővel a fehér gyöngyvirágos koporsó mellett, melynek födelét teljesen befödte a nyilóvirág tarka himes leple.

Mintha a sok apró virágszál valami más

virágot siralott volna, melynek fejét letépte a vihar.

Az anya ott állt szenttelenül, könytelenül, tépdeste a virág levélkét, mintha „szerepsz, nem szeresz”-et játszott volna; arcából valami elromlott bánat lehell ki.

Rafaél featelt hajdanda ilyen arcokat: sápadt arcban elrejtett végtelennel játszó szempár.

Az apa mellett; meggörbült háttal, könnye nincs, elsírta régen . . . volt ideje.

A kezénél tart négy gyereket, négy fekete ruhás gyereket.

A legkisebb keservesen zokog, talán nem is tudja, mért ontja könnyei, de látja maga körül a sok búsongó arcot, hát könyre fakad ő is . . .

Mikor pedig a pap a halálos csendben azt mondja: „Nem térsz többé sohasem vissza Gizike” a kis testvér hangja egészével szinte belezokog a levegőbe:

Mert nem jön vissza? . . . örök kérdés, senki sem felel neki vissza, de nem is tud senki.

A szellő kezd csendesen fujdogálni, öszszeveri a fák rügyező lombjait s ez a szimfónia valami csodás bágyasztóan ránehezedik az ember lelkére s a szemekből kicsalják a könnyet.

Szomorú temetés, de mégsem olyan; mint a többi — szomorúbb.

Mikor hazafelé bandukolok, olyan gondolatok keringnek bennem, hogyha a tízezer asszony átka felemelkednek a nagy igazságosztó föléhez, iszonyú lenne büntetése annak az embernek, aki ezt a temetést rendezte.

Ka.

Levélszekrény.

Szeretreméltóan bájos helyesírásai hibákkal tarkítva a következő levelet vettük:

„Igen tisztelt Bolygó!

Sajnálom, hogy közelebről nem tudom magát megjelölni és elég helytelenül let-

te, hogy álnév alá bujt és úgy akar szerepelni, mintha a boldogtalanok ismeretlen tündére lenne. Hígyje el, hogy ez nagyon nehéz és hálátlan feladat, amint az én általam előadottakból mindjárt megfogja látni.

Fiatal asszony vagyok t. i. férjhezmenetelenül számítva. — Férjemet házasságunk előtt is régebben ismertem, bár ő erről akkoriban nem is tudott. De nemcsak ismertem, hanem szerettem is. Aféle bakfis-szerelmemmel, amely hőst lát az ideálban. Róla gondolkoztam mindig és mikor nem láthattam, akkor is előttem állott. Mikor a társadalmi szokások szerint is megismerkedtünk, akkor a szerelem imádással fejlődött. Tökéletes férfit láttam benne — regényből kilépett alakot, aki előtt nincs veszély; nincs akadály; előttem ő volt a modern Bayardlovag, az erős Herkules, a gyöngéd Aeneas egy személyben.

Nem volt nálam boldogabb lény a földön abban az órában, mikor megesküdünk. — Ugy képzeltem akkor, hogy mindent elértem, amit ember elérhet.

És azután . . . Azután kezdtem észrevenni, hogy az én férjem is olyan állagember, mint a többi, hogy ő is eljár ebéd után a kávéházba és ott kártyázik három óráig, hogy ő is kidobással fenyegeti a cselédet, hogy ő is morog, ha délre nincs készen az ebéd, hogy ő is mondogatja: „De édesem ilyen gazdálkodás mellett nem lehet megélni” ha már csütörtökön elfogy a heti konyhapénz. — Mit mondjak még? Ha kalapot akarok venni, átvizsgálja a régit, nem lehet-e még használni; ha cédulasokat teszek a nyaralásra vonatkozólag, akkor egész nap durcás, mint a kisgyerek.

Igy aztán lassankint kiábrándultam a férjemből, aki pedig derék, jóra való ember, de nagyon közönséges ember. — És ez fáj nekem a legjobban. — Én tudok lemondani, én tudok tűrni és szenvedni, de a csalódást elviselni nem vagyok képes. Meghoznék a férjemért minden áldozatot,

A Fräulein még mindig szomorú, de azért nagyon jó és már tanulunk zongorázni, meg németül beszél velem.

Igaz. Ma sétáltunk a kertünkben és adtam a Fräuleinnak egy virágot és ő megcsókolt, az ölébe vett és úgy csókolt. — Azután elfordult, de azért láttam, hogy megtörli a szemét és aztán én is szomorú lettem, de nem tudom, miért.

Este behunytam a szememet, de nem egészen és nem aludtam. — A Fräulein odajött hozzám, azt hitte, hogy alszom, megcsókolt, aztán elővett egy képet, ráhajlotta a fejét és sirt hangosan és én megijedtem; fölkeltem az ágyból, odamentem hozzá és kértem, hogy Fräulein édes ne sirjon, mert én akkor félek és rosszat álmodok. — Ő aztán lefektetett szépen, betakargatott és azt mondta, hogy aludjam, ő majd mesél és mesélt sokáig, és én nem tudtam meg, hogy mi lett a vége, mert elaludtam.

Ugy sajnálom a Fräuleint és most már tudom, hogy miért szomorú.

Ugy történt, hogy én szalonban játszottam és az ajtó nyitva volt és a szomszéd szobában ültek a mama meg a Fräulein.

A Fräulein megint szomorú volt és a

mama is kíváncsi, mert azt kérdezte, hogy mi bántja és erre a Fräulein azt mondta, hogy őszinte lesz és elmond mindent a mamának, aki családjába fogadta és én az az ajtó mögé bujtam, hogy ne lássanak és a Fräulein őszinte volt.

Hajlgatóztam és nem tudom úgy leírni, ahogy a Fräulein elmondta, de azért tudom, hogy mi baja, mert valamikor régen szerelmes volt egy fiatalemberbe és az is szerette őt és el is akarta venni, de mindketten nagyon szegények voltak és a szerelemből nem lehet megélni.

Egyszer aztán ott hagyta őt a fiatalember és most neki van egy kis lány Németségben a szüleinél és a kis lány már tizenegy éves és a Fräuleinnak nagyon fáj a szive, hogy nem nemláthatja és mikor engem csókol, azt hiszi, hogy a kis lány vagyok, mert nagyon hasonlítok hozzá.

Azután bejött a szobalány és én úgy tettem, mintha aludnék, pedig nem aludtam.

Tovább nem halgatóztam, de a mamát nagyon szeretem, mert vigasztalta a Fräuleint és azt mondta, hogy a nő sorsa a szenvedés, de azt nem nem hiszem el neki, mert ő nem szenved, meg én se szenvedek, csak a Fräulein.

A papa írt, hogy a jövő héten hazajön és én ennek nagyon örülök, mert nagyon szeretem a csokoládét.

Valami nagy baj történhetett, de én nem tudom, hogy micsoda.

Mikor a papának érkeznie kellett, kimentünk a vonathoz a mama, a Fräulein, meg én, — a Vica bábát is elvittem, meg az inas is velünk volt.

A papa megcsókolta a mamát, megölelt engem és kezet fogott a Fräuleinnal és én még nem láttam soha reszketni a papát, de most reszketett és azt mondta, hogy nem jól érzi magát és a Fräulein is reszketett, meg szórakozott volt és engem úgy szólított „Aranka”, pedig az ő kis lányát hívják Aránaknak.

A papa nem akart kocsin jönni, mert a feje fáj és nagyon szomorú volt, mikor hazajött. — Kezeibe hajlotta fejét és nem felelt, ha szóltam hozzá, pedig máskor ölébe vesz és játszik velem.

Odamentem hozzá és cirógatni keztem az arcát és mondtam, hogy szeressen engem, mert jó voltam és a mama is jó volt, meg a Fräulein is. — Az én jó apuskám összezsuzott és kért, hogy ne bánta drága gyer-

ha az egész világ ellene támadna, én mellette maradnék, de azt nem tudom neki megbocsátani, hogy fölébresztelt gyönyörű szép leánykori álmaimból.

És most ott tartok, hogy az elváláson gondolkozom. Férjem természetesen semmit sem sejt, ő még mindig a réginek hiaz és nem is gondol arra, hogy milyen veszély fenyegeti.

Nagyon kérem, adjon nekem tanácsot, hogy mitévő legyek.

Egy szerencsétlen asszony.

Eddig a levél, amely bizony elég szomorú képef tár fel a nők helytelen gondolkodásvilágából. Ezt a nőt, aki „szerencsétlen asszony”-nak mondja magát, holott talán más életfelfogással megelégedett és holdog lehetne, úgy képzeljük el, mint a női nem öröké zugalódó képviselőjét. Annak a női nemnek a képviselőjét, amely már Karin Michaelis „Veszedelemes életkor” olvasása közben nevelődött fel.

Nagyságos asszonyom! Ön — mint leveléből kitűnik — eléggé művelt, sokat olvasó és okos asszony; Ön valószínűleg többször lapozta át Ibsen „Nóra”-ját és most Nóra példáját szeretné az életben utánozni. Gondoljon azonban arra; Nóra elhagyta férjét minden látható ok nélkül, de a közönség a mely az ő cselekedetét megítélte, azt követelte a költőtől, hogy alakítsa át darabját oly módon, hogy Nóra visszatér az elhagyott otthonba. És higgye el nagyságos asszonyom, hogy a közönségnek volt igaza, mert az élet csak kivételesen pródúkál olyan drámát, a melyben a nő Nóra szerepét játszalná el.

Nem hibáztatjuk Önt helytelen és az életnek ferde felfogásából származó gondolkodásáért; nem hibáztatjuk Önt mert úgy látjuk, hogy túlságos idealizmusa a végtetekbe hajította. Szép és hasznos az idealizmus addig, míg az ételle szembe nem kerül; éljünk a romanticizmus világában addig, míg Jókai regényét olvassuk, de mihielyt lelesszük a könyvet, térjünk vissza az életbe, amely a

maga reállimusával, ridegségével mást mutat, mint akár Dostojevskinek vagy Csehovnak az éleiből vett rajzai.

Régi dolog az már, hogy a nő — amit szépnek, érdekesnek talált a férfiben, mint — udvarlóban — ugyanazt visszataszítónak, megvelendőnek látja a férfiben, mint férjben. A férjnek férji minősége legkevesebb 50 százalékot von le értékéből a feleség szemében. A feleség szeme másképen lát, mint a menyasszonyé. A feleség már ismeri férje gyöngéit, a menyasszony nem talál hibát völegényében.

De vajjon gondolt-e arra valamikor, — nagyságos asszonyom — hogy férje is istennőnek hitte Önt addig, míg el nem vette és most — túlságos őszinteségünkért eleve bocsánatot kérünk — úgy találja, hogy Ön is földi lény, aki minden hónapban, máskalpra vágyik és a nyári kellemes napokat arra használja föl, hogy férjének egész évben nehéz munkájával megtakarított pénzét minél gyorsabban és minél drágább mulatságok közepette elköltsze? Gondolt Ön erre? Alig hisszük. — Mert ha igen, akkor most nem váláson tömre fejeckéjét, hanem azon, hogy déli harangszóra asztalon legyen a párolgó leves.

Van még egy igen ödvös tanácsunk az Ön számára. Igen helyesen fogja tenni, ha megszívleli. Tegye félre „Nórá”-t és lapozgasson helyette a „Szakácskönyv”-ben. Sokkal jobbat és okosabbat fog az utóbbihól tanulni.

Az elválásra pedig ne gondoljon!

Bolygó.

HIREK

Diszokleivel átadás. A „Szécsényi Iparos és Kereskedő Ifjuság Önképző Köre” április hó 28-án a kör elnökének Dr. Essösy Béla vezetése alatt husztágú küldöttség adta át Pintér Sándornak a kör díszelnöki tisztségéről szóló oklevelet. A kör elnök

levelét feködt a papának címezve.

A levelet odaadtam a papának; ő elolvasta és azután felugrott, kiszaladt az utcára és én nagyon megijedtem. A kihálásra a mama is bejött, megtalálta a levelet és azután ő is kiment. — Én utána szeltem, megfogtam a kezét a könyörögtem, hogy édes, drága anyuskám ne menj el, mert én félek és meg fogok halni, ha te elmegy és a mama azt mondta, hogy én vagyok az ő legdrágább kincse és a Fräulein elutazott messzire, nem fog többé visszajönni, de azért szeressem, mert ő jó volt és sokat szenvedett.

Nemsokára visszajött a papa és azt mondta, hogy már késő.

A mama sírt, a papa odaáll melléje és azt kérdezte tőle, hogy meg ledsz-e nekem hocsátani. A mama nem felelt, a papa lehajította a fejét és én odamentem a mamához és kértem, hogy ne sirjon.

Az én jó anyuskám ölébe vettem, mecsókolt és könnyei közt mosolyogva mondta, hogy nem sírok már, tudom mit teszek, elutazom és hozok neked egy édes kis testvérkét, akit Arankának hívnak. — És úgy örültem és a papa is örült és lelérdelt a mama elé és úgy csókolta a kezét.

kének, Dr. Essösy Bélának igen szép ödvözlő beszédére a kiünteletti válaszolt. Igen köszönte a nem, remélt megfizettetést amelyben a kör részéről részeseült a az ifjuság igaz és őszinte ragaszkodását, személye iránt annak tulajdonitja csupán, hogy a kör tagjai benne a magyar ifjuság iródialom és művészet egyik szerény munkását és barátját vélik találni — Ezután még csak arra kérte a küldöttség tagjait, hogy mindaz iránt az eszmék iránt a mi szép és nemes továbbra is visellessenek érdeklődéssel és szeretettel. — Végül ismétellen köszönve a kör megfizető figyelmét a kör jelenvolt tisztviselőitől és a küldöttség többi tagjaitól a mielőbbi viszonylátás reményében a legszívélyesebb búcsút vett.

Május elseje. Tavasz van; rügyeznek a fák, a fecskék és gótyák visszatérnek elhagyott fészükbe — írja az iskolás fiú.

Tavasz van! Szerelmi láz dagasztja a kebleket; virágok nyílnak; érzésekkel telített a levegő — kiált fel az ifju.

Tavasz van. — Főtsünk be. Bújjunk a kályha mellé, mert megfagyunk — mondja a reális ember és akképen tesz.

Hát tavasz van. Május elseje. Elő rajkók azt a hegedűt és húzzátok úgy mint az pécskai cigány nagyapátok, aki az Isten trónusa előtt húzza a szomorút — szól a primás és előveszi öltött-kopott hegedűjét.

Egész Szécsény zeng-rög május elsején a zeneszótól. Reszket a vonó a cigányok kezében, dideregnek a hidegtől, de azért húzzák rendületlenül, fáradtság, pihenés nélkül. Megrabolják a szegény adófizető polgár álmát, kimélet nélkül húzzák ki az emberek zsebéből az utolsó garast.

Hát hiszen szép a május elseje gyönyörű szép; csak ezzel a hüncinket eszünkbe juttató cigányzenével hagynánk hékében az amügyis agyon zaklatott istenadta népet.

A balassagyarmati választás április hó 30-án folyt le Balassagyarmaton, a Wichenburg Márk lemondásával megöresedett mandátumért a választás — Két párt állott egymással szemben: dr. Siranyavszky Sándor, munkapárti és Tokay Lajos, az egyesült függetlenségi pártok jelöltje. Képviselőnek óriási többséggel dr. Sztranyavszky Sándort választották meg, akiben a képviselőház egy képzett embert, a munkapárt pedig lelkes pártfogót nyert.

Mozi Szécsényben. Ugy értesülünk a közel napokban a „Hungária” szállóban megnyílik a mozi.

Amikor még nem volt cseledalmazéria. A „Magyar Kurir” száz éves laphan olvassuk: A cseledékre nézve tavaly május 1-én napján kijött határozások között, Öfelsége Beváttó-cédulában százötven forintokat rendelt vala tíz olyan cseledék közül mindeniknek, akik szolgálatjokbéli bizonyosság leveleik által megmutathatják, hogy huszonöt esztendőig jó erkölccsel, szorgalmatosság és hűséggel való szolgálatot tettek s ezen idő alatt valamelly szolgálatban tíz esztendeig egyvégtiben megmaradtak. Bejelentették magokat száznyolcvankilenc férfi és ötázáthatvankét asszonyi nemem lévő, mind együtt hatszázötvenegy cseledék, akik között ötszázán találtattak, akik a kívánt feltételek közül mindeniknek eleget tettek, úgy, hogy ennyi érdemesek közül igen bajos vala a tíz legérdemesebbeket kiválasztani.

Szerkesztésért a kiadó felelős

mekem, mert apuskának nagyon fáj a szive és aztán láttam, hogy köny van a szemében. — Otthagytam, mert azelőtt soha nem sírt és nem volt szomorú.

Ugy szeretnék sirni, de úgy, hogy meghaljak bele.

Elmegy a Fräulein, — Megmondta tegnap a mamának, hogy nem marad tovább és a mama kérdezte, hogy ki hántotta és ez nem szép tőle, ilyen hirtelen itt hagyni hennüiket, mert mi jók voltunk hozzá és ő hálátlan. — A Fräulein csak hallgatott és összeszorította az ajkát.

Délután már csomagolt is és én a díványon feködtem, de nem tudtam aludni. — Mindig a Fräuleint néztem, aki gyorsan csomagolt és ekkor bejött a papa és beszélgettek sokáig, de nem értettem, hogy mit, mert németül beszéltek.

A papa úgy szólította a Fräuleint „Grete” és nagyon lassan, nagyon szomorúan beszélt és azt is mondta, hogy Aranka. — Azután elment és Fräulein odaült mellém és megsimogatta a hajamat és suttogva beszélt, de nem értettem meg.

Elaludtam. — Mire felébredtem, már a Fräulein nem volt ott és az asztalon egy

Értesítés.

Fennmaradt még

egy darab 16-4-es Axminster új szőnyeg pávakék alappal 150 korona helyett most 80 korona és 30 méter gyökér-szőnyeg most 1 kor. 50 all. méterenként,

Hirschfeld Miksa

fabódé üzletében, (a drogéria- és zárda elött)

Balassagyarmaton.

Van szerencsém a nagyérdemű közönséget értesíteni, hogy cimbalmon és hegedűnkotta után vagy cigányosan órákat adok. Valamint zongora-hangolást is elvállalok.

Szíves felkereséseket a „Hungária” szállodába kérek, alázatos tisztelettel

Káposztás Géza,
karmester.

A Dr. G. Schmidt

főtörzs és tisztiorvos féle

Fülolaj

gyorsan- és alaposan gyógyít időzékeny eseteket, fülfajánt, fülzúgást és nagyothaliást még idült esetekben is.

Egyedül kapható üvege 4 K.-ért

Török József

gyógyszertárában Budapest, Király-utca 12.

Fürdő megnyitás.

Tisztelettel értesitem Szécsény város és vidéke mélyen tisztelt közönségét, hogy a

Rárósmulyadi vasas-gyógyfürdőmet

Füleki Laci zenekara közreműködése mellett

május hó 12-én (vasárnap) ünnepiesen megnyitom.

Izletes ételekről és kitűnő italokról gondoskodva van.

A fürdőtelepen 12 kényelmesen berendezett szoba áll a vendégek rendelkezésére.

A nagyérdemű közönség szíves pártfogását kéri,

mély tisztelettel **SVARCZ SOMA,** fürdőtulajdonos.

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdája,

könyv- és papírkereskedése.

M. kir. dohány- és szivar áruda.

„Szécsényi Hírlap” kiadóhivatala.

Sz é c s é n y, (Nógrádmegye.)